

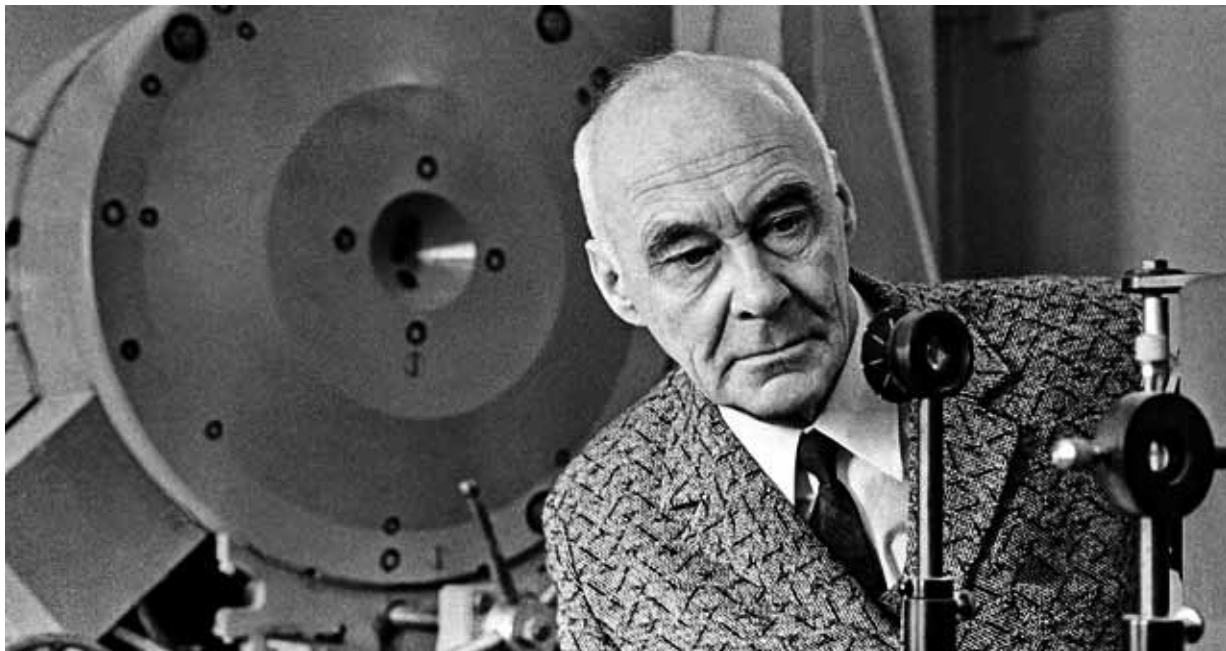
По следите на изтичащото Време

*Проф. Козирев доказва, че
плътността му се променя.
То прави възможен живота на
Земята, а един ден от него ще
можем... да добиваме енергия*

Доц. Васил Умленски

Проф. Николай Александрович Козирев (1908–1983 г.) е съветски учен и дисидент. И макар че и самата му съдба е достойна за филми и книги, този път ще ви разкажем повече за част от уникалните му виждания, според които Слънцето ни „за-режда“ с време, а то има собствена плътност, променяща се постоянно. Физикът дори ни дава надеждата, че един ден ще можем да превръщаме времето в енергия.

*Той не забелязва джебчиите.
Дошъл е в света да изтрие
втория закон на термодинамиката
и с него – топлинната смърт.*

Андрей Вознесенски

Проф. Козирев има две десетгодишни присъди – постановени през 1937 и 1941 г. Интересни са някои

от мотивите за втората:

- подсъдимият е привърженик на теорията за разширяващата се Вселена;
- счита Есенин (може би и Гумилев) за добри поети, а Дунаевски за лош композитор;
- при спор заявил, че „битието не винаги определя съзнанието“;
- не е съгласен с Енгелс, че „Нютон е индуктивно магаре“.

НЕБЕСНИЯТ ИНТЕЛИГЕНТ

Въпреки преследванията Козирев е уважаван и цитиран от своите колеги. По тяхно ходатайство през 1946 г. е освободен условно като талантлив учен, а през 1958 г. – реабилитиран. Работил е в Кримската и в Пулковската обсерватория. Изследвал е Луната и планетите. Показал е, че на нашия естествен спътник има вулканична дейност, за което е получил златен медал от Между-

народната академия по астронавтика и диплом за откритие. Чел е лекции по теорията на относителността. Занимавал се е и с астрофизика. Неговата теория за звездните атмосфери, обобщена от нобеловия лауреат Чанграсекар, и досега се нарича Теория на Козирев-Чанграсекар.

Името му носи малката планета №2536. Световноизвестният поет Вознесенски го нарича „небесен интелегент“. Козирев е известен и ценен не само в научните среди. Цитира го дори видният американски „специалист по летящи чинии“ от български произход Владимир Терзийски, президент на Американската академия на дисидентските науки.

Все пак проф. Козирев може би е известен най-много със своята теория за физическото време. Макар и непризната от официалната наука, тя е твърде интересна. Затова ще се опитаме да представим нейните основи.

„Сред неизвестното в обкръжаващата ни природа най-неизвестно е времето“, смята Аристотел. По темата философи, физици и мислители са ни оставили много мисли. Според Хераклит времето се измерва с протичането на мисълта. Достатъчно добра дефиниция какво е време обаче и до днес няма. Най-честен е Августин Блажени, който казва: „Ако не ме питате какво е време, зная. Ако ме питате – не зная“.

ПРОФЕСОРЪТ НА ВРЕМЕТО

Какви са все пак съвременните научни представи? Според Специалната теория на относителността времето е четвъртата координата в пространствено-времевия континуум, като оста му е равностойна на трите пространствени. Такъв чисто геометричен свят е подчинен на строгия детерминизъм на Лаплас, в него всичко може да се предвиди предвидливо. Разбира се, ако имаме пълна информация за състоянието му в даден момент.

Пространството обаче притежава не само геометрични свойства. В него има силови полета, т.е. то има и физически свойства. Затова според проф. Козирев е напълно естествено да се смята, че и времето притежава свои такива. Благодарение на тях то може да въздейства върху веществото и физическите системи. И обратното - би трябвало протичащите в материалните системи процеси да въздействат върху течението на времето.

Степента на активност на времето Козирев нарича негова плътност. От най-общи съображения той стига до заключение,

че съществуването на плътност на времето трябва да внася в системата организираност, тоест да води до намаляване на ентропията (ентропията на затворена система, която не се намира в термодинамично равновесие, характеризира степента на нейната неподреденост. Според втория закон на термодинамиката тя нараства с времето. При достигането на равновесие всяко движение спира и настъпва топлинна смърт).

ПЛЪТНИ МИНУТИ

Козирев смята, че самото бъдеще създава тенденция към намаляване на ентропията, като събира множество следствия към една причина. Така благодарение на своите физически свойства времето може да внася в света жизнено начало, да възпрепятства настъпването на топлинна смърт и да обезпечава хармония между живота и смъртта.

В пространството плътността на времето не е равномерна, а зависи от процесите, които протичат на дадено място. Логично е да се предположи, че някои процеси намаляват плътността на времето, т.е. го „поглъщат“. Други я увеличават и следователно „излъчват“ време. Аналогично на процесите в атмосферата малката плътност на времето на дадено място води до всмукване на време от околния свят. Плътността на времето там нараства, при което ентропията намалява. И обратното - повишената плътност на времето на дадено място предизвиква излъчване на време. При този процес ентропията нараства.

Според Козирев действието на повишената плътност на времето може да се екранира от твърдо вещество с дебелина няколко сантиметра. То отслабва обратнопропорционално на квадрата от разстоянието и се отразява от огледало според законите на оптиката. За „огледалата на Козирев“ има много интересни истории, но, уви, те са по-скоро от теориите на конспирацията. Най-често се споменава, че те представляват спираловидно завит по посока на часовниковата стрелка лист от полиран алуминий. Твърди се, че в такава „огледала“ човек изпитва различни аномални психофизически усещания...

Но не това е нашата тема. Изводът от всичко дотук е, че изменение на състоянието и свойствата на веществото може да протича не само с времето, но и под действието на времето върху материята. Това позволява веществото да бъде използвано като детектор, откриващ промени в плътността на времето.

ОТ ВРЕМЕ ЗА ВРЕМЕ

Проф. Козирев провежда редица експерименти с тази цел. Един от тях е с резистор, участващ в мост на Уитстън (разклонена електрическа верига, която се използва за измерване на съпротивления). Така изменението на електропроводимостта му може да бъде измерено лесно и точно. Ако той е в близост до процеси, при които плътността на времето варира, би трябвало да се изменя и неговата електропроводимост. За увеличаване на плътността на времето е използвано

изпаряване на леснолетлива течност (в случая ацетон). Според теорията на Козирев растящата плътност на времето би трябвало да повиши подредеността на веществото и съпротивлението да намалее.

Опитът показал, че точно това се случва. Обратното - ако в близост има нагрятото тяло, съпротивлението нараства. Това е указание, че плътността на времето в този случай намалява.

Намаляването на съпротивлението в първия случай обаче би могло да се дължи просто на понижаването на температурата в процеса на изпаряването. За да се елиминира този ефект, резисторът е бил топлоизолиран. Това обаче не е повлияло съществено на резултатите от опита. Изводът на Козирев е, че действително при изпаряването на ацетона се излъчва време.

При друг опит е разтворена захар във вода с постоянна температура. Намирацията се в близост живачен термометър на Бекман

с деления на скалата през 0,01 °C отчел понижаване на градусите, което съответства на излъчване на време. И обратно, когато наблизо е поставяна свита пружина, температурата се е повишавала (виж схемата долу). Обяснението е, че в този случай става поглъщане на време. След прекратяването на процесите живакът в термометъра бавно се връщал към първоначалното състояние. Относителните изменения на обема и плътността на живака се оказали от същия порядък, както тези на електропроводимостта на резистор от обикновен метал.

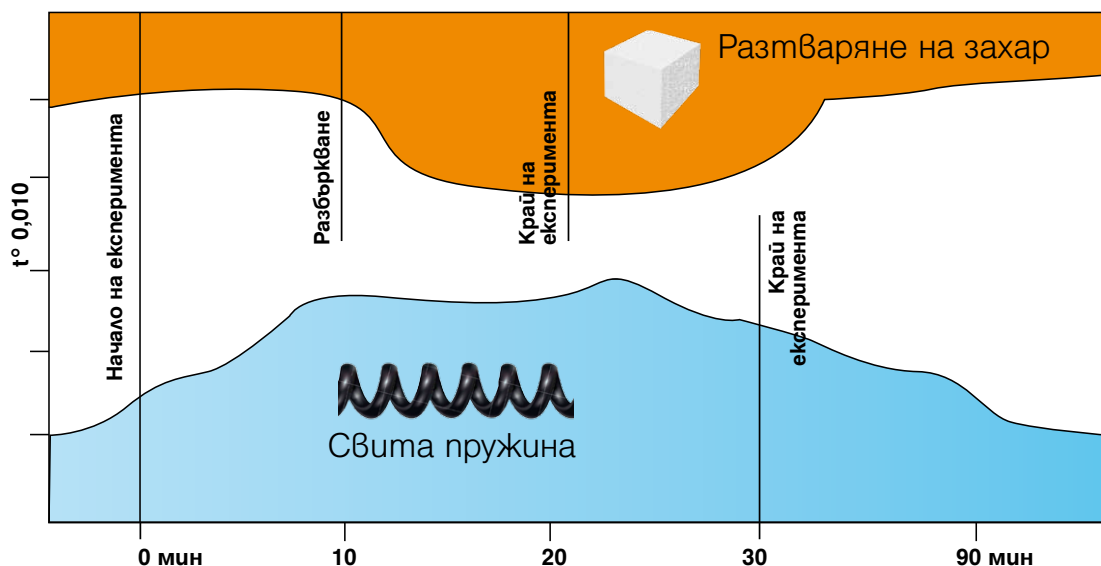
ПОГЪНАТИ СЕКУНДИ

При някои астрономически явления също би трябвало да се поглъща или излъчва време. Опити да се регистрира излъчването са правени с телескопите рефлектори на Кримската обсерватория. Съпротивлението на резистора

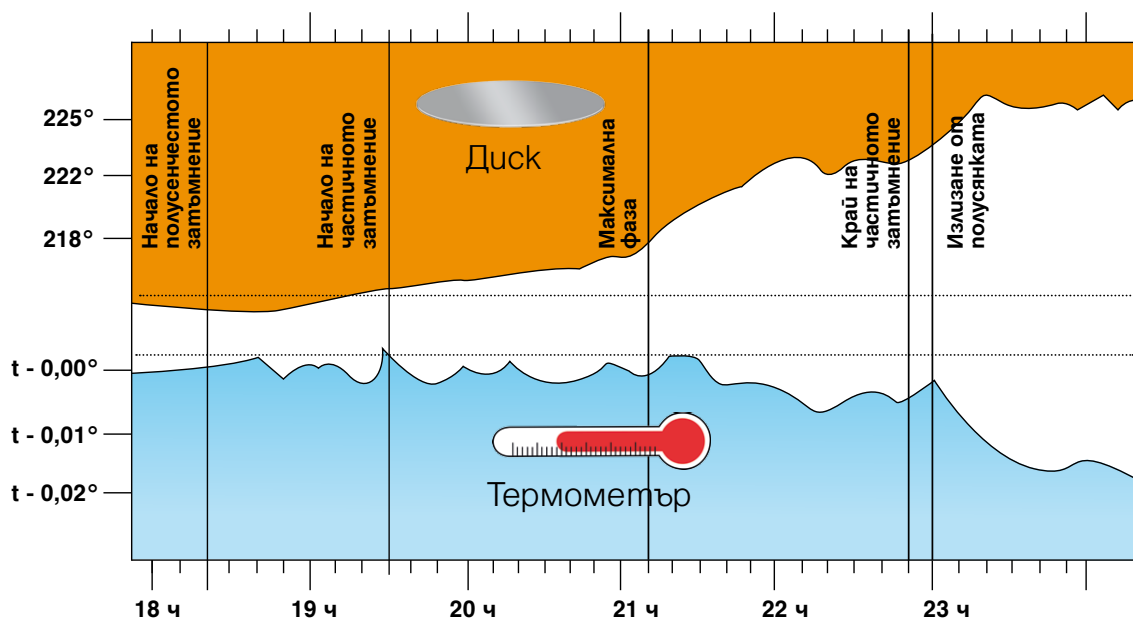
се променяло, което съответства на излъчване на време при процеси в планети, звезди и галактики. Оказало се, че въздействието се предава мигновено.

Един от експериментите е проведен през нощта на 13 срещу 14 март 1979 г., когато имало лунно затъмнение. При това явление Земята спира слънчевите лъчи и повърхността на нашия естествен спътник рязко се охлажда (от +100 °C до -120 °C), което е съпроводено с поглъщане на време. „Всмукването“ е от близката околност на Луната и не ни оказва забележимо влияние. След края лунната повърхност бързо се нагрива, при което би трябвало да се излъчи време.

За да регистрира излъчването, Козирев използвал термометър на Бекман и диск от плътна хартия, окачен на тънка кварцова нишка. При изпаряване на ацетон над точката на окачване показанията на термометъра намалели, а дискът се завъртял

Показания на термометъра на Бекман при разтварянето на захар и при поставянето в близост на свита пружина. По оста X е времето в минути, а по Y са деленията на термометъра.

на няколко градуса (виж схемата горе). Поставянето на огледало предизвикало отразяване на процеса – дискът се завъртял в противоположна посока. Козирев предполага, че завъртането на диска се осъществява от двойка сили, която носи и предава времето. При това се внася организираност в структурата на веществото. Все пак той признава, че няма сигурно обяснение на резултатите от експеримента.

Показанията на термометъра на Бекман обаче не са достатъчно надеждни, защото живакът би могъл да „погълне“ време, при което ще се промени и неговата структура. По-сигурни са резултатите от измерванията на съпротивлението в мост на Уитстън. Такъв експеримент е проведен при лунното затъмнение на 13 май 1976 г. При него затъмненият участък от лунната повърхност, наблюдаван с телескоп рефлектор, е проектиран върху резистор. Пагането на земната сянка върху избраната област не

предизвикало промени в показанията на галванометъра. При излизането на тази област от сянката обаче съпротивлението на резистора намаляло – следователно се излъчило време.

БАВНА ЗИМА

Аналогични експерименти върху малки тела от Слънчевата система дали подобни резултати. Оказало се, че не само спътниците на планетите гиганти излъчват време, такова е регистрирано дори от пръстена на Сатурн. Обяснението е, че от Земята наблюдаваме тази страна, която се нагрява от Слънцето.

Различните геофизични явления са свързани главно със Слънцето. Те водят до денонощни и сезонни промени в състоянието на веществата. Токът на тъмно например нараства почти с два порядъка от началото на май до септември. Това показват тригодишни измервания на А. Шапова-

лов, биолог от Днепропетровск. По този и други подобни резултати Козирев заключава, че през пролетта и лятото плътността на времето намалява, а през есента и зимата нараства. Предполагането му е, че причина за тези сезонни промени е жизнената дейност на растенията.

Има и други указания за сезонни изменения в хода на редица химични процеси и в състоянието на веществото. Полимеризацията през пролетта се осъществява по-трудно, отколкото през есента или зимата. Наблюдаваното от В. Жвирблис сезонно изменение на еглиците на пречупване на светлината през призма може да се дължи на промяна на тяхната кристална структура. Тези и много други явления според Козирев са предизвикани от промяна в плътността на времето. Разбира се, организиращото начало, дължащо се на излъчването на време, е по-слабо от обичайния разрушаващ ход на процесите в различните системи. Но то е повсеместно разпространено.

СЛЪНЦЕ УСИЛВАТЕЛ

Съгласно теорията на Козирев освен електромагнитна енергия и заредени частици Слънцето излъчва и време, при което внася подреденост в структурата на веществото. При затъмнения, когато Луната екранира Слънцето, тази подреденост би трябвало да намалява. Това би понижало коефициента на еластичност на нишката на торсионно махало и съответно би удължило неговия период на трептене. Точно това е наблюдавано от Саксел и Алън по време на пълното слънчево затъмнение на 7 март 1970 г. Подобни резултати са получени от московски метролози 6 години по-късно.

Експерименти с раменни везни във вибрационен режим също показали намаляване на плътността на времето при 5 частични слънчеви затъмнения (през 1961, 1966, 1971, 1975 и 1976 г.). Според Козирев е несъмнено, че нашето дневно светило въздейства върху Земята

не само със своето излъчване, но и като усилва физическите свойства на времето. Именно това поддържа живота на нашата планета. Жизнената дейност на земните организми забавя нарастването на ентропията – както растителността на наклонен терен спира ерозията.

МИГОВЕ ВЕЧНОСТ

И така, нашата звезда осигурява условия за живота на Земята от милиарди години. Милиарди ли? Още през 1947 г. Козирев теоретически доказва, че термоядреният синтез в недрата на звездите не може да обясни излъчването им за такъв огромен период. И започва да търси алтернативен източник на енергия. Стига до извода, че „суровината“, която поддържа техния живот, е... времето. Според него в звездите става преобразуване на времето в лъчиста енергия, което запазва жизненото начало във Вселената. А гумите на Платон в „Тимей“,

че звездите участват в устройването на времето, изглеждат пророчески. Но към тях трябва да се добави и че времето участва в еволюцията на звездите.

За съжаление, днес официалната наука не се занимава с тази идея. Козирев не е успял да довърши и докаже теорията си, а днес много малко учени биха могли да вникнат в нея. Така или иначе изводите му внасят оптимистична нотка в представите ни за живота. „Топлинната смърт“ на Вселената се отлага за неопределено бъдеще, а може би изобщо се отменя. Едва ли обаче скоро ще добиваме енергия от време и изглежда, че теорията за времето като такъв източник няма особено практическо значение...

Но гали наистина е така? Аерокосмическият инженер Вадим Чернобров е изследовател на аномални явления, уфолог и писател. Той и неговите сътрудници твърдят, че са създали машина, която може да забавя хода на времето. А книгата си „Тайните на времето“ Чернобров посвещава именно на Козирев...

Свят от цветове

